

Het slagveld van de liefde

Colofon

ISBN: 978 90 8954 766 8

1e druk 2015

© 2015, Rutger van Reysen

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

De gebeurtenissen in dit boek zijn geheel en al ontsproten aan het brein van de schrijver. Iedere gelijkenis met bestaande personen of situaties berust op toeval.

Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Het slagveld van de liefde

Rutger van Reysen

Voor

mijn vader en moeder

Schrijf je slechte ervaringen met een stok in het zand,
beitel de goede in graniet.

FINLAND

1

Lieve Esther, als je dit leest, ben ik dood. Het is niet anders, het is een voldongen feit. Op het moment van schrijven ben ik vierenzeventig jaar en de kans dat ik vijfenzeventig zal worden, acht ik klein. Ik weet wat achter me ligt en dat er weinig meer dan hooguit een paar ellendige maanden voor me liggen.

Hoe vaak hoor je niet dat mensen elkaar nog zoveel hadden willen zeggen maar dat het er uiteindelijk niet van gekomen is. De een of de ander is dood.

Ik heb een leven achter me liggen, Esther, en het belangrijkste deel van dat leven heb ik met jou mogen doorbrengen. Hoeveel deelden we in onze relatie? Wat zeiden we tegen elkaar en wat vooral niet? Welke rol speelde de liefde en was deze oprecht? Hoeveel ergernissen konden we aan? Doorkruiste lust alles of was het ook het bindmiddel? Wat weten we eigenlijk van elkaar? Jij kent me, Esther, of toch niet? Ik ben nooit helemaal eerlijk tegen je geweest maar wil dat jij de man leert kennen die je meent gekend te hebben.

Het verleden kunnen we niet uitwissen. Ik zou het ook niet willen! Er was zoveel moois! Maar onze geschiedenis bevat naast witte en zwarte ook lege bladzijden. Ik heb bladzijden uit mijn persoonlijke geschiedenis leeg gelaten, soms bewust, soms onbewust. Het wordt tijd dat ik ze ga beschrijven, niet om je mild te stemmen maar om je mijn hele verhaal te geven.

2

Toen de deurbel ging en een man met het TNT-logo op zijn jas haar een pakket overhandigde, had dat haar een fijn gevoel gegeven. Een kortstondig fijn gevoel in deze ellendige tijd. Esther kon zich niet herinneren iets besteld te hebben maar zonder de inhoud van het pakket te kennen, voelde het alvast als een cadeautje. Het was niet zo dat dit gevoel specifiek op dit moment betrekking had, iedere keer als ze een pakketje kreeg, werd ze voor even weer een klein meisje dat opgewonden een cadeautje in ontvangst nam.

Esther tekende voor ontvangst en nam het pakket mee naar binnen. Als een ongeduldig kind pakte ze het uit. Een pakket papier? Wat was dit nu weer? Onwillekeurig voorvoelde ze van wie het afkomstig was. Esther haalde de eerste bladzijde met trillende handen uit de doos en zag haar vermoeden bevestigd. Ze las de tekst en merkte hoe haar adem versnelde. Geëmotioneerd legde ze de bladzijde snel weer op de stapel ongelezen vellen die de kartonnen doos vulde. Ze deed de deksel erop, pakte de doos papier op en liep ermee naar de gang. Instinctief liep ze naar de trap die naar de eerste verdieping leidde en ze vervolgde haar weg naar boven, naar de slaapkamer. Daar aangekomen zette ze de doos neer en schoof de deuren open die toegang gaven tot de enorme inloopkast waar haar garderobe zorgvuldig uitgestald hing. Esther schoof de doos achter het schap waar haar oneindige schoenencollectie op stond. Voordat ze de kastdeur dichtschoof, keek ze nog eenmaal over haar schouder om zich ervan te vergewissen dat de doos niet direct zichtbaar was zodra de kast opengeschoven werd. Ze zag enkel de schoenenzee en schoof de kast dicht.

Op het bed ontwaarde ze aan haar kant een briefje en een roos op het kussen.

‘Ik hou van je. X John. Bel als je me nodig hebt, het maakt niet uit hoe laat het is.’ Esther pakte de roos en rook eraan. Hij was zo lief voor haar. Ze wilde zo graag net zoveel van hem houden als hij van haar hield. Te lang had Esther zich al grootgehouden en ze kon haar tranen niet langer bedwingen. Ongecontroleerd schokten haar schouders, ze schreeuwde van onmacht en het zout van haar tranen vermengde zich met het zwart van haar mascara.

Esther nipte van haar koffie. Ze had gedoucht en haar make-up zorgvuldig bijgewerkt. Alleen mensen die haar heel goed kenden, konden mogelijk nog zien dat ze zo-even had staan huilen alsof er geen morgen meer zou zijn. Esther keek uit over het gazon, de vroege voorjaarszon spleet het wolkendek uiteen en bescheen het natte gras. Weldra zou het weer gaan groeien.

Het leidde haar gedachten even af en herinnerde haar eraan dat ze op zoek moest naar een hoveniersbedrijf, zoals ze met John had afgesproken vlak voor hij vertrok naar Chicago om een congres bij te wonen. Gezien de omstandigheden had hij aanvankelijk niet willen gaan maar Esther had hem op het hart gedrukt dat ze het niet erg vond. Ze wist dat het congres belangrijk was voor hem en ze vond het niet erg alleen te zijn, om zo de gebeurtenissen van de afgelopen weken in alle rust te kunnen verwerken.

Max en Julia waren opgehaald door haar ouders. Ze hadden het er lang over gehad. Kon het wel onder deze omstandigheden? Was het wel goed voor de kinderen? Moesten ze niet juist nu met zijn vieren bij elkaar blijven? Uiteindelijk hadden ze besloten dat het juist goed was als Max en Julia meegin-

gen naar het vakantiehuisje op Texel. Ze vonden het heerlijk daar en het was beter voor ze om de zinnen te verzetten. Het belangrijkste was dat ze zelf graag met opa en oma meegingen. John wilde graag naar het congres en Esther vond het fijn om de zaken in alle rust te verwerken. Waarom zouden ze het gebeurde nog meer laten interfereren met hun leven? Ze besloten te doen wat ze onder normale omstandigheden gedaan zouden hebben.

Gefluit en gevloek van Doerak, de papegaai die de kinderen van hun vader geërfd hadden, bracht haar terug naar het hier en nu. Ze keek naar het beest dat in een zilverkleurige kooi op een sokkel in de kamer stond. De kinderen waren verzot op de papegaai.

Haar gedachten gingen weer uit naar het pakket papier dat bezorgd was. Een schamper lachje zorgde voor lachrimpels rond haar droevige ogen. Voor wie had ze het pakket eigenlijk verstopt achter het schoenenrek? Voor de kinderen of voor John? Ze was alleen thuis! Had ze het dan voor zichzelf verstopt?

Toen om acht uur de telefoon ging, dacht Esther dat het de kinderen zouden zijn. Esther had het afscheid zo luchtig mogelijk gehouden. Er was al genoeg drama in hun leven. Het was John.

‘Hoe is het, lieve schat?’ vroeg John.

‘Hoi lieverd, het gaat goed, hoor,’ veinsde Esther. ‘De kinderen zijn naar Texel vertrokken met pap en mam. Nee hoor, ik vind het niet erg dat ik nu alleen ben.’

Typisch John om direct naar haar gemoedstoestand te vragen, het vloog Esther naar de strot. Ze praatte al niet graag over emoties als ze zich goed voelde, laat staan nu. Ze moest dit gesprek snel een andere wending geven anders zou ze

breken, en John was er de man naar om dan het eerste vliegtuig terug te nemen, iets dat ze per se wilde vermijden.

‘Hoe is het met jou, liefje? Heb je een goede vlucht gehad? Is het hotel oké? Hoe is Chicago?’ Met een uiterste krachtsinspanning perste Esther deze vragen eruit, met resultaat.

Vier vragen ineem maakten dat John zijn zorg om Esther snel vergat en honderduit over zijn ervaringen begon te vertellen. Ze probeerde zo goed mogelijk te luisteren naar zijn verhalen, dat was wel het minste dat ze voor hem kon doen. Ze deed haar best maar de eerlijkheid gebod te zeggen dat haar gedachten continu afdwaalden naar het pakket papier, dat ze schijnbaar voor zichzelf had proberen te verstoppen achter de muur van schoenen terwijl ze diep vanbinnen niets liever wilde dan antwoorden vinden op de vragen die ze had over haar leven met Baer.

Op routine rondde Esther het gesprek af. De lantaarns die de oprijlaan verlichtten, onttrokken de regendruppels aan de duisternis. De toon die aangaf dat het gesprek verbroken was, galmde in haar oor. Esther hilde opnieuw.

Stoom steeg op uit het grote tweepersoonsbad waar het warme water op volle kracht in stroomde. Het geluid van het stromende water maakte haar rustig. Esther was enkel nog gekleed in een zwart slipje en bijpassende bh. De doos papier stond op een verhoger naast het bad opgesteld.

Terwijl het water het bad langzaam vulde, liep Esther de trap af naar de keuken. Vlak voordat het misging met Baer had ze zich voorgenomen wat minder te drinken, maar sinds de onheilstijding had ze zich steeds minder aan dat voornemen kunnen houden. Om aan het verhaal van Baer te kunnen beginnen, had ze toch echt iets nodig en hoewel het als heulen met de duivel voelde, leek een glas wijn haar het

beste gezelschap dat ze zich kon wensen. Voor de zekerheid leek het haar een goed idee om een fles mee te nemen, voor het geval ze nog een glaasje zou lusten.

Terwijl ze de niet misselijke huiswijnen bekeek die in een groot rek in de woonkeuken opgestapeld lagen, besloot ze naar de wijnkelder te gaan, waar John met zorg de wijnen voor speciale gelegenheden bewaarde. John was het type dat zelden een gelegenheid speciaal genoeg achtte om een fles uit zijn met zorg samengestelde collectie soldaat te maken. Hoe anders zou Baer hiermee omgesprongen zijn als hij zo'n collectie had gehad? Esther moest lachen om haar eigen gedachte. Baer die er een wijncollectie op nahield, onmogelijk. De traptreden die naar de kelder voerden, kraakten en hoewel Esther wist dat niemand haar kon zien, voelde ze zich naakt en bekeken in haar minuscule zwarte setje. Veel tijd gunde ze zichzelf dan ook niet. Wetende dat alle wijn in de kelder goed was, deed ze een wilde greep, ontkurkte de fles, griste een kristallen wijnglas van de tafel en ging snel de gang door en de trap op, alsof een verkrachter haar op de hielen zat. De fles en het glas zette ze op de rand van het enorme bad, dat zich gestaag vulde.

Ze draaide zich om en hoewel ze alleen thuis was, deed ze de badkamerdeur op slot. Tegen beter weten in probeerde ze de deur weer te openen door de klink naar beneden te drukken. Uiteraard lukte dit niet, ze had de deur immers zelf afgesloten. Pas toen voelde Esther zich veilig genoeg om zich verder uit te kleden.

Met alleen haar zwarte slipje aan nam ze zichzelf even, naar tevredenheid, op in de spiegel. Al weer tweeënveertig jaar, maar het was haar nog niet aan te zien. Met haar slanke één meter en vijfenzeventig centimeter en met haar vrouwelijke rondingen liet ze nog menig man zijn nek verdraaien als ze

langsliiep. Esther had sproetjes op haar gezicht en op het bovenste deel van haar fraaie borsten. Het gaf haar iets meisjesachtigs.

Ze wendde haar blik van de spiegel, ontdeed zich van haar broekje en stapte in het bad. Het water was net iets te warm voor haar en zo had ze het graag. Ze stond in het bad om eerst haar voeten aan de temperatuur te laten wennen en na een paar minuten zeeg ze door haar knieën, haar billen raakten het water. Ze pakte de fles en las het etiket: 'Screaming Eagle Cab 1992'. Het zei haar niets. Ze schonk haar glas vol en nam een slok. Het smaakte goed, uitstekend zelfs! Esther pakte de bovenste vellen van de stapel papier uit de doos en begon te lezen.

Het was rond het vriespunt en de lucht was grijs. Grote sneeuwvlokken dwarrelden gestaag naar beneden en veranderden de grauwe Limburgse mijnstreek in een Anton Pieckdecor. Het was december in het jaar negentienzeventig en op deze witte dag zag ik, eerder dan verwacht, het levenslicht. Het is een goed gebruik dat nieuwe wereldburgers met hard gekrijs de wereld laten weten dat ze er zijn, het lijkt een voorbode van hoe de meeste mensen zich de rest van hun leven op de aardkloot zullen gaan gedragen. Ik vormde geen uitzondering hierop en maakte met mijn gekrijs toen nog een aantal mensen zeer gelukkig. Ik krijste niet alleen om mijn longen te vullen met lucht maar ook omdat, naar later bleek, mijn lichaamstemperatuur te laag was. Niet verwonderlijk gezien het weer, zou je zeggen, maar het verontrustte de verloskundige toch. Niet veel later spoedde de ambulance zich zo goed en kwaad als het ging over de gladde straten naar het ziekenhuis in Geleen, waar de couveuse uitkomst moest en zou bieden. Kennelijk stond ik te trappelen om de aardkloot over te bevolken, ik kon niet wachten op mijn beurt.

Ironisch genoeg heb ik, nu ik stervende ben, steunbetuigingen van mensen gehad in de trant van: ‘Je bent nog veel te jong.’ En: ‘Het is zo oneerlijk, jouw tijd hoort nog niet te komen.’ Wie vroeg komt, kan ook eerder weg. Dat zal het wel zijn, Esther.

Mijn ouders keken dat jaar met kerst tegen een lege wieg aan. Ik vierde kerst in het ziekenhuis van Geleen. Trouw kwamen mijn ouders iedere dag naar het ziekenhuis. Mijn moeder probeerde me borstvoeding te geven maar van de borst moest ik niets weten. Inmiddels heb ik mijn standpunt ten aanzien van borsten volledig herzien, maar over mijn moeders borsten denk ik nog hetzelfde. Door externe warmtebronnen en voedingsfabrikanten kwam ik op

temperatuur en maakte ik mijn eerste groei door. In het nieuwe jaar mocht ik naar huis.

Zo begon mijn leven, maar ik kan me er uiteraard niets van herinneren, Esther. Het kan dus net zo goed allemaal gelogen zijn, maar zo is het mij verteld.

Mijn eerste herinneringen gaan terug naar mijn vierde verjaardag. Het was warm voor de tijd van het jaar en de regen viel met bakken uit de loodgrijze hemel. Kletsnat verscheen mijn buurjongen in de deuropening. Alleen door van deur naar deur te lopen, was zijn kleding al doorweekt geraakt. Nadat Jean zijn jas opgehangen had en mijn moeder zijn haren droog had gemaakt met een theedoek overhandigde hij me een rechthoekig pakje. Snel scheurde ik het natte papier eraf, om vervolgens de doos te aanschouwen waar een vlooienspel in zat.

Een vlooienspel is een spel waarbij je de fiches omhoog moet schieten als waren het springende vlooiën door met een fiche op de rand van andere fiches te drukken, met als uiteindelijke doel dat deze in een bakje belanden. Ik vertel het je maar, Esther, want ik heb geen flauw idee of je weet wat een vlooienspel is. Niet dat het ertoe doet, maar toch. Op de een of andere manier maakte deze gebeurtenis een diepe indruk en was mijn eerste herinnering een feit, althans, voor zover je een herinnering een feit kunt noemen.

Vanaf dat moment begon mijn 'bewuste' leven. Het was alsof de prikkel van het vlooienspel iets openzette in mijn brein waardoor ik me tot op de dag van vandaag alles fotografisch herinner, of meen te herinneren, want drank maakte meer kapot dan mij lief was.

De gift van het vlooienspel was de start van een innige vriendschap met Jean. We woonden naast elkaar, zaten naast elkaar op de kleuterschool en speelden met elkaar zodra de schoolbel aangaf dat het mocht. Als onze moeders ons 's avonds binnenriepen, namen we luchtig afscheid in de wetenschap dat het ritueel zich de volgende dag zou herhalen. Het leek een vanzelfsprekendheid dat de dagen elkaar zouden opvolgen en dat we die dagen in elkaars aanwezigheid konden doorbrengen. De dag van morgen leek prettig voorspelbaar, tot die ene dag.

De zon beukte onbarmhartig op het Zuid-Limburgse land en het kwik steeg die dag tot dertig graden Celsius. De warmte weerhield ons er niet van om te voetballen in de tuin en de moeder van Jean bestreed onze oververhitting door lichtgroene aanmaaklimonade in te schenken en raketijsjes uit te delen. Ik kon me niet voorstellen dat de zomer eindig was en dat de wolken van gisteren ooit terug zouden komen. De lucht boven het asfalt voor onze huizen sidderde nog steeds toen ik in opperbste stemming naar huis liep. Er moest gegeten worden, terwijl ik alleen maar wilde drinken. Water hoor, Esther. Toegegeven, voor frisdrank had ik mijn neus ook niet opgehaald, maar zeker wel voor bier of wijn. Toen nog wel!

Slechts één uur later lag ik met betraande ogen in mijn bed terwijl de zon me eruit leek te willen beuken via het zolderraam. Honderduit pratend was ik binnengekomen. Mijn moeder had, gehuld in haar keukenschort, net de witte ovenschaal op tafel gezet. Witlof, bèh, met ham en kaas, jammie! De dampende rode pan met gekookte aardappelen en het witte schaaltje jus complementeerde de maaltijd. Het stilleven bestond verder uit een volle waterkan, drie glazen en